

Jezdectvo u nás a v cizině.

Kapitán jezd. Emil Fric :

Obrana malých jezdeckých jednotek proti útočné vzbě.

Zavedením lehkých terénních motorových vozidel nejsou již jediným nebezpečím komunikace, jak tomu bylo donedávna. Působnost útočné vozby se rozšířila na každý schůdný terén, vyjma terén horský (mimo cesty), bažinatý a těžko přístupný (husté lesy, křoviny), a s tím nutno počítati. Větší jednotky jezdeckta jsou proti tomuto nebezpečí přidělením příslušného obranného materiálu relativně zajištěny, avšak jinak je tomu s jednotkami menšími do eskadrony v to, kterým je svěřen úkol samostatný a jež nebude vždycky možné dostatečně vyzbrojiti obranným materiálem proti útočné vzbě. Nejúčinnější obranou proti útočné vzbě je zase jen útočná vozba vlastní; je zřejmé, že všechny jednotky s její podporou počítat nemohou. Stejně je tomu s materiálem dělovým a kulometným (kulometry větší ráže). Průzkumné hlídky (až četa) a jednotky zajišťovací jsou tu z největší míry odkázány samy na sebe. Průzkumné a zajišťovací sledy budou sice podle možnosti podporovány vlastním materiálem (zvláště OA.), avšak způsob jejich činnosti jasně naznačuje, že s touto podporou nemohou počítat vždycky. Průzkumný sled, podporovaný četou OA., může na nepřátelskou útočnou vozbu narazit s počátku na př. jen v jednom směru. Zatím co vlastní OA. budou o otevření tohoto směru spolu bojovat, stane se totéž i u jiné části průzkumného sledu. Nepronazila-li vlastní OA. již ve směru prvního střetnutí a nepřišla zavčas na pomoc i sem, bude to v největším počtu případů mít v zápětí rozbití celého průzkumného sledu a jeho jednotky utrpí zpravidla velmi citelné ztráty. I když vysláním nových jednotek bude možné napravit tuto situaci takticky, nelze přehlédnout ztráty na mužstvu a koních, prostředcích, jichž nikdy nebudeme mít nazbyt.

Jak již bylo řečeno, je útočnou vozbou ohrožen kromě komunikací i terén přílehlý, je-li sjízdný. K prvnímu střetnutí s ní dojde především na komunikacích, poněvadž jsou pro ni nejvýhodnější (rychlý postup, menší spotřeba pohonných hmot, menší únava obsluhy, lehčí orientace a spojení). V tomto případě bude se jezdecká jednotka mechanicky bránit pasivně, t. j. rozptýlí se a zmizí v okolním terénu. S pěší jednotkou bude to již daleko horší, a nebude-li vhodně vyzbrojena, bude po ní veta.

Daleko horší situace bude tam, kde pohyb mimo komunikaci nebude možný, na př. v horských údolích, v dlouhých soutěskách s neschůdnými břehy, v podélných vesnicích táhnoucích se na kilometry a p. Napadená jednotka se ovšem vždycky vynasnaží, aby z komunikace nějak zmizela; nebude-li to možné, obrátí a rychle ujede. To se však vždycky nezdaří a jezdci budou nepřítelem brzy dostiženi (unavené koně!) a jednotka rozbita.

To jsou důvody, které nutí k opatření, jež by malé jezdecké jednotky od těchto konců alespoň relativně chránila a také morálně je podepřela.

Malé jednotky, zvláště průzkumné hlídky, musí být pohyblivé; nebude proto vhodné dát jim protitankovou zbraň. Manipulace s touto zbraní vyžaduje jistého času a toho se v akcích prvních sledů bude vždycky nedostávat. Výhodnější bude, přidělit-li četě třetí lehký kulomet nesený na zádech a vybavený větším množstvím průbojného střeliva. Tato „protitanková skupina“ by se skládala ze střelce (velitel), z pomocníka a z vodiče; střelivo by měl střelec na sobě v brašnách a pomocník rovněž v brašnách. Mimo to další střelivo v torbách. Skupina by byla na pochodu včleněna do jádra čety, a kdyby se objevila nepřátelská útočná vozba, zaujala by ihned palebné postavení a první náraz zachytila, zatím co by velitel čety učinil vhodné opatření podle situace: buď sesedne a komunikaci přehradí nebo ujede, vidí-li, že sesednout nelze. Střelec (s pomocníkem) zůstane v obou případech v palebném postavení a umožní rozvinutí čety nebo se odpoutá a komunikaci opustí — pěšky bude to snad vždycky možné — a stejně jako velitel čety učiní vše, aby se k četě vrátil. Budou to situace těžké, vyžadující největší iniciativy, avšak nelze se jim vyhnout, nechceme-li riskovat zničení jednotky. Proto střelec musí být poddůstojník (i dále sloužící) vysoké morálky, zcela chladnokrevný a ovšem střelecky vynikající.

Bude-li četa rozdělena na družstva (na př. 2 průzkumné hlídky), půjde protitanková skupina s družstvem, které má směr nebezpečnější. Druhé družstvo si pomůže samo: Střelec dá kulomet na záda (automatické vybavení střelců koženými nebo plátěnými podložkami k nesení kulometu na zádech; takto nutno kulomet nosit i při ústupovém boji k zvýšení pohotovosti) a zásobí se průbojným střelivem. Činnost střelce bude obdobná jako u čety.

Dalším účinným prostředkem obrany proti útočné vozbě je průbojné střelivo ke střelbě z pušek. Podmínky účinné střelby tímto střelivem nejsou v malých jednotkách dosti známy, a proto je třeba zařadit střelbu tímto střelivem do střeleckého programu; terče třeba volit tak, aby odpovídaly skutečnosti, t. j. objevily se nečekaně, podle okolností i v různých směrech, pokud to bezpečnost střelby dovolí.

Palba průbojným střelivem musí být velmi dobře organizována, neboť brzkým a neúčelným jeho vyčerpáním se stane jednotka proti nepřátelské útočné vozbě bezmocná. Střelec čety bude v zahájení a řízení palby ponejvíce samostatný; v družstvech připadne tato úloha velitelům, kteří si k tomu cíli vytvoří mimo lehký kulomet skupinku nejlepších střelců z pušek a přidělí jim někdy i náboje střelců méně zdatných a vodičů koní. Velitele družstev kontroluje velitel čety, který palbu družstev soustředí na cíle nejdůležitější.

Vedle boje průbojným střelivem je třeba uvažovat také o jiných prostředcích obrany, v takových, které možno aktivovat okamžitě. Po té stránce má technika pole ještě velmi otevřené, neboť dosud se nepodařilo dát jezdci prostředek, který by ho uspokojil. Jde především o konstrukci nájezdné miny, která při úplném bezpečí při dopravě mohla by se ihned adjustovati. Nejlépe by vyhovovala mina malé váhy s tak jednoduchým aktivovacím zařízením, aby se jich mohlo několik po komunikaci přímo s koně rozhodit, a pak ujet. Dosavadní nájezdné miny se pro první sledy nehodí, ježto jejich založení vyžaduje specialisty a času; jednotce, která útočnou vozbu spatří bezprostředně, se času ovšem nedostane.

Obranným prostředkem by mohlo také být zamlžení komunikace v místech, kde ji nelze opustit (soutěšky, závěry, vesnice), anebo kombinovat zamlžení s nájezdými minami sestrojenými, jak právě uvedeno. Konstrukce dymových pum by musila být rovněž tak jednoduchá, aby je bylo možno hoditi se sedla. Zamlžení několika jen metrů komunikace by uvedlo nepřítele do nejistoty, neboť neví, není-li v husté mlze nástraha.

Konečně se zmiňuji o velmi jednoduchém prostředku, který se před nějakým časem s úspěchem zkoušel v Anglii: Jsou to ocelové spirály. Ukázaly se účinnými zvláště proti obrněným vozidlům na kolech (O.A.), kolem jejichž náprav se navinuly a další pohyb vozidla znemožnily. Technicky zdá se tento prostředek snadný, ježto ocel lze lehce zpracovat do kotoučů, které uvolněním utvoří dosti velikou spirálu. Vozily by se na sedle, jednoduchým zařízením by se kotouč uvolnil a několik jich by se rozhodilo po komunikaci.

Je jisté, že se útočná vozba stává každým rokem větším nebezpečím; její vývoj je na vzestupu a také počtem se velmi rozmnožuje. Máme-li se vyhnout překvapení a citelným ztrátám, nesmíme se spokojiti organisováním obrany jen pro větší jednotky, ve velkém; třeba jít do podrobností, až tam, kde se účinek nepřátelské útočné vozby projeví nejdříve a nejsilněji, to je k malým jednotkám, které jsou články, z nichž se skládá jednotka vyšší. Utrpí-li mnoho jednotek malých, postihne to ovšem i jednotky velké, a tomu třeba čelit.

Stábní kapitán pěch. Em. Bečvář:

Soudobý italský jezdecký pluk.

Italie má dnes 11 čistě jezdeckých pluků. Až do roku 1935 byly organisovány ve 2 korouhve po 2 normálních eskadronách a 1 kulometné eskadroně. Eskadrony měly 3 čety po 3 lehkých kulometech, kulometná eskadrona 4 čety po 2 těžkých kulometech.

Ačkoli se takovému pluku přiznávala schopnost dokonale plnit úkoly na kladené, nebyla tato organisace konečnou etapou.

Roku 1935 byla pozměněna takto:

Čtyři eskadrony byly zrušeny rozdělením na první tři, takže má dnes každá normální eskadrona 4 čety po 3 lehkých kulometech, a kulometná eskadrona byla přetvořena na 3 čety o 3 těžkých kulometech. První korouhev tvoří první dvě normální eskadrony, u druhé korouhve je zbývající normální eskadrona a eskadrona kulometná.

Novotvarem je u pluku postavená eskadrona tančíků. Má 3 čety o 4 vozidlech, 1 tančík velitele eskadrony a 2 tančíky záložní.

Tato organisace:

zvyšuje počty u normální eskadrony až asi na 150 jezdců, aby i po vyslání průzkumných hlídek zůstalo značně silné jádro v rukou velitele eskadrony;

umožňuje postavit z pluku snadno tři SPO., každý v síle 1 normální eskadrony, 1 čety těžkých kulometů a 1 čety tančíků;

činí jezdeckto schopným aspoň neutralisovat činnost nepřátelských mechanických prostředků a rychle odstraňovat odpory, stavějící se mu v cestu. Zde nutno připomenout, že rozhodující činitelé nemíní zatěžovat jezdeckto ani doprovodnými zbraněmi, ani OPL., ani OPŮV., aby nijak nezmenšili tolik žádanou po-

hyblivost jezdeckta, o níž tvrdí, že je jeho nejtýpčtějším prostředkem útočným i obranným.*)

Trén je automobilisován. U pluku takto organisovaného je celkem 13 nákladních 2tunových aut: pro každou eskadronu po 2, po 1 pro každou korouhev a 3 pro velitelství pluku.

Eskadrona tančíků má rovněž 2, ale již moderního terénního typu šestikolového (všude), s únosností na silnici 2 t, v terénu 1:5 t. Vůz sám váží 37 q.

Pojítka: telefonu není vůbec; jezdci, cyklisté (2 pro každou normální a kulometnou eskadronu, 4 pro velitelství korouhve), motocyklisté (15 motocyklů u velitelství pluku; to je přiděluje podle potřeby; u eskadrony tančíků jsou kromě toho 4); radiotelegrafie (stanice R₃ s donosností asi 30 km, v míru 3 stanice na nosných koních).

Z cizích revuí.

REVUE DE CAVALERIE. Ročník 45 (1935) září—říjen.

V článku „Le rôle de la cavalerie et de ses chars à la bataille d'Amiens“ pojednává cpt. de Labouchère o účasti jezdeckta v bitvě u Amiensu 8.—12. srpna 1918, kdy anglické jezdectvo s tanky proniklo hluboko do německého postavení a překvapilo nepřítele až k panice.

Autor probírá přípravy ofensivy z 8. srpna gen. Fochem a podrobné rozhodnutí a rozkazy generála Rawlinsona k útoku a zásah maršála Haiga do těchto příprav, který sám zdůraznil úkoly jezdeckta a naznačil způsob činnosti, když dne 5. srpna v 10 hodin ve štábu IV. armády veliteli jezdeckta dává podrobné instrukce:

„Jezdectvo musí být pohotově, využít každé mezery a pronikat všude, kde je to možné mezi Sommou a silnicí na Roye.“ — „Hlídky jezdeckta následují hned za pěchotou, aby jim neunikla příležitost k proklouznutí.“ — „Není třeba určovat napřed místa, kde půjde jezdectvo vpřed, ale toto musí být připraveno na každou příležitost, jež se naskytne na britské útočné frontě na jih od Sommy.“

Jezdecký sbor generála Kavanagha se skládal z 1., 2. a 3. jezdecké divise, každá z nich o 3 plucích po 3 eskadronách, 1 baterii o 6 kusech děl 76 mm, 1 eskadroně kulometné a 1 spojovací četě. Sboru byla přidělena 3. brigáda útočné vozby složené z 2. a 6. praporu tanků, každý prapor o 3 rotách po 16 tancích, t. j. 48 tanků pro prapor. Je to po prvé, kdy tanky byly zasazeny v bitvě s jezdectvem.

Potom pojednává autor o prvním období ofensivy dne 8. srpna, a to o útoku pěchoty s tanky a o zasazení jezdeckta, a to 1. jezdecké divise, 3. jezdecké divise, a o akcích 7. jezdecké brigády a kanadské jezdecké brigády. —

V článku „Liaison entre aviation et A. M. C.“ je uveden příklad součinnosti OA. s letcem v bojích v Syrii roku 1929.

„V automobilní kronice je článek „Tour d'horizon sur l'équipement électrique des véhicules automobiles“, pojednávající o elektro-technické výbavě automobilních vozidel.

*) Aby si jezdectvo udrželo tuto pohyblivost, hledí se vhodnými opatřeními zlepšit chov koní po stránce zdatnosti a krve a chce se jim ulehčit nakládáním části dosavadního břemene na terénní vozy, které mají být plukům postupně přidělovány.

Pomýšlí se i na přidělení celých kolon speciálních nákladních aut na dopravu koní rychlým divisím, aby mohly být přepravovány celé eskadrony nebo korouhve tak, jako dosud je přepravována jen pěchota.

To ovšem je tím snáze pochopit, uváží-li se, že v mnohých krajích Italie trasa silnic nedovoluje vyvinout plný cestovní ruch, zejména u jednotek větších než eskadrona.